

NEGENTIENDE ZONDAG DOOR HET JAAR

164 EERSTE LEZING *1 Kon., 19, 9a. 11-13a*

Treed aan voor de Heer op de berg.

Uit het eerste boek der Koningen

9a In die dagen kwam de profeet Elia bij de Horeb, de berg van God.
Daar ging hij een grot binnen en overnachtte er.

11 Maar de Heer zei tot hem

„Ga naar buiten en treed aan voor de Heer op de berg.”

Toen trok de Heer voorbij.

Voor Hem uit ging een hevige storm,
die bergen deed splijten en rotsen verbrijzelde.

Maar de Heer was niet in de storm.

Op de storm volgde een aardbeving.

Maar ook in de aardbeving was de Heer niet.

12 Op de aardbeving volgde vuur.

Maar ook in het vuur was de Heer niet.

Op het vuur volgde het suizen van een zachte bries.

13a Zodra Elia dit hoorde,

bedekte hij zijn gezicht met zijn mantel, ging naar buiten en bleef staan
aan de ingang van de grot.

TUSSENZANG *Ps. 85 (84), 9ab-10, 11-12, 13-14*

Laat ons uw barmhartigheid zien, geef ons uw heil, o Heer.

Aanhoren zal ik wat God tot mij zegt,
voorzeker een woord van verzoening.

Zijn heil is nabij voor hen die Hem vrezen,
zijn glorie komt weer bij ons wonen.

Als trouw en erbarmen elkaar tegemoet gaan,
als vrede en recht elkaar omhelzen ;

Dan zal de trouw uit de aarde ontspruiten,
en ziet uit de hemel gerechtigheid neer.

Dan zal de Heer. ons zijn zegen schenken
en draagt ons land rijke vrucht.

Dan zal voor Hem uit gerechtigheid gaan
en voorspoed zijn schreden volgen.

165 TWEEDE LEZING *Rom., 9, 1-5*

Ik zou wensen vervloekt te zijn, als ik daarmee mijn broeders kon helpen.

Uit de eerste brief van de heilige apostel Paulus
aan de christenen van Rome

Broeders en zusters,

1 Ik spreek de waarheid in Christus, ik lieg niet,
mijn geweten waarborgt het mij in de heilige Geest

- 2 in mijn hart is grote droefheid
en een pijn die niet ophoudt.
- 3 Waarlijk, ik zou wensen
zelf vervloekt en van Christus gescheiden te zijn,
als ik mijn broeders en stamverwanten daarmee kon helpen.
- 4 Immers, zij zijn Israëlieten,
hun behoort de aanneming tot zonen,
de heerlijkheid, de verbonden, de wetgeving,
de eredienst en de beloften ;
- 5 van hen zijn de aartsvaders
en uit hen komt de Christus voort naar het vlees,
die, boven alles verheven, God is:
de gezegende tot in de eeuwigheid ! Amen.

ALLELUIA *Ps. 130 (129), 5*

Alleluia.

Op de Heer stel ik mijn hoop,
op zijn woord vertrouw ik.

Alleluia.

166 EVANGELIE *Mt., 14, 22-33*

Zeg mij over het water naar U toe te komen.

Uit het heilig evangelie van onze Heer Jezus Christus
volgens Matteus

- 22 Na de broodvermenigvuldiging
dwong Jezus zijn leerlingen in de boot te gaan
en alvast naar de overkant te varen,
terwijl Hij het volk naar huis zou zenden.
- 23 Toen Hij het volk had weggezonden,
ging Hij de berg op om in afzondering te bidden.
De avond viel en Hij was daar alleen.
- 24 De boot was reeds een heel eind uit de kust verwijderd
en werd geteisterd door de golven,
want zij hadden tegenwind.
- 25 Tegen de morgen
kwam Jezus te voet over het meer naar hen toe.
- 26 Maar toen de leerlingen Hem zo over het meer zagen gaan,
raakten zij van streek
omdat zij een spook meenden te zien
en zij begonnen van angst te schreeuwen.
- 27 Maar Jezus zei onmiddellijk tot hen:
„Weest gerust, Ik ben het.
„Vreest niet.”
- 28 „Heer, - antwoordde Petrus - als Gij het zijt,
zeg mij dan dat ik over het water naar U toe moet komen.”
- 29 Waarop Jezus sprak:
„Kom !”
Petrus stapte uit de boot
en liep over het water naar Jezus toe.
- 30 Maar toen hij merkte hoe hevig de wind was,
werd hij bang ;

hij begon te zinken en schreeuwde:

„Heer, red mij !”

31 Terstond stak Jezus zijn hand uit en greep hem vast,
terwijl Hij tot hem zei:

Kleingelovige waarom hebt ge getwijfeld?”

32 Nadat zij in de boot gestapt waren, ging de wind liggen.

33 De inzittenden wierpen zich voor Hem neer en zeiden:

„Waarlijk, Gij zijt de Zoon van God.”

“Rondje lezingen” vindt u op de volgende pagina.

Jaar A – Negentiende zondag door het jaar – 9 augustus 2020

“...het suizen van een zachte bries...” (1 Koningen 19,12)

Inleiding

‘Stilte na de storm’ is wat de eerste lezing met het Evangelie verbindt. Er zijn soorten stilte. Ongemakkelijke stilte. Dreigende stilte. Doodse stilte. Maar ook de stilte die vol leven is. Stilte waarin God aan de mens verschijnt.

Eerste lezing: 1 Koningen 19, 9a en 11-13a

Elia is, net als Mozes ooit, op de berg Horeb, ook wel Sinaï genoemd. Net als Mozes heeft hij het bijzondere voorrecht, God te mogen zien verschijnen. Ze leven wel in heel verschillende tijden. Elia leeft veel later, in een tijd van afvalligheid. Hij voelt zich de enig overgeblevene die nog in de Heer gelooft. Op de berg waar het allemaal begon, begint het opnieuw. Opnieuw verschijnt de Heer. Zijn herauten gaan voorop: storm, aardbeving, vuur. Ze kondigen de Majesteit aan. Daar word je stil van... En in de stilte, ‘het suizen van een zachte bries’ is God... Daarna wordt Elia weggestuurd met een missie. Terug, het strijdgewoel in, maar met de stilte diep van binnen.

Gebed: Heer, help mij om U te geloven zonder te zien.

Vraag: “Ik kan niet goed tegen stilte”. – Herkenbaar?

Tweede lezing: Romeinen 9, 1-5

Jezus was een Jood. Jozef en Maria ook; de apostelen ook; Paulus ook. Alle eerste christenen waren tegelijk Jood. Ze verkondigden de blijde boodschap: voortaan zijn ook heidenen welkom bij Gods volk. Israël kroop uit zijn nationale schulp en werd een internationale Kerk. Maar de meeste Joden wilden hier niet aan. Ze wilden hun afgeschermd identiteit behouden. Ze wezen Jezus af en voelden niets voor een transformatie en een toeloop van heidenen. Zo ontstaat een wrange situatie: Jezus, de allerbekendste Jood, wordt door veel Joden miskend. Wat kan hiervan Gods bedoeling zijn? Dat is de vraag van Romeinen 9-11. Paulus voelt een ‘grote droefheid en een pijn die niet ophoudt’. Hij kan met zijn verwanten niet delen wat hem het meest dierbaar is.

Gebed: Heer, laat datgene wat verdrietig is me blijven raken.

Vraag: Het geloof niet kunnen delen met je verwanten, heb je daar ervaring mee?

Evangelie: Matteüs 14, 22-33

Net als bij Elia is de climax hier: stilte. De wind ging liggen. Er gaat een majesteitelijk machtsvertoon aan vooraf: Jezus wandelt over het golvende water. De leerlingen wisten net zo goed als wij dat zoiets niet kan. Ze dachten dus met een spook van doen te hebben. Alsof ze in een horrorfilm waren beland. Maar Jezus stelt zich voor: ‘Ik ben het’. Hij laat zich kennen als ‘waarlijk God’, als de Almachtige. De Schepper van de natuurelementen kan ermee doen wat Hij wil. Petrus mag delen in het wonder. Wij belijden dat God almachtig is. Dat lukt best als we in de kerk zijn. Maar dan gaan onze ogen naar de wind die de golven huizenhoog opzweept. Een bericht van onheil, een naargeestig gesprek en je begint te zinken. Een blik op de dreigende volkenzee en de moed zinkt je in de schoenen. Als we dan maar wel tot bidden komen, en niet blijven tobben, somberen en discussiëren! ‘Heer, red mij!’ Je krijgt een berisping. ‘Kleingelovige, waarom hebt ge getwijfeld?’ Wij vinden het blijkbaar heel moeilijk om kinderlijk te geloven in Gods almacht.

Gebed: Heer, vermeerder ons geloof.

Vraag: Is Gods almacht voor u een troost of een probleem; of allebei?